

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/126/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1122010840
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1122010840.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Mészárosovej a členov senátu JUDr. Danice Veselovskej a JUDr. Márie Šimkovej, v trestnej veci obžalovaného U. Q. pre zločin krádeže podľa §212 ods. 1 písm. d), písm. g), ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. f), Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 4T/27/2022 zo dňa 05.08.2022, na verejnom zasadnutí konanom dňa 17.01.2023 jednomyseľne takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e sa prvostupňový rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku vec sa obžalovanému

U. Q., nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom G., okr. W., prechodne bez prihlásenia S. XXX,

u k l a d á

podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. h), písm. m), 38 ods. 2, ods. 4, § 41 ods. 1 Trestného zákona a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 4T/27/2022 zo dňa 05.08.2022 bol obžalovaný U. Q. uznaný vinným zo spáchania zločinu krádeže podľa §212 ods. 1 písm. d), písm. g), ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. f), Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 21.02.2022 v čase okolo 11:50 hod. v Bratislave na Martinengovej ulici číslo 10, pri bytovom dome z pravej ruky V. I. C. X. (nar. XXXX), vytrhol dámsku čierno-sivú tašku obsahujúcu mobilný telefón značky Apple iPhone, dámsku hnedú peňaženku s hotovosťou 150 eur, kartou poisťovne Všeobecnej zdravotnej poisťovne, platobnou kartou Tatra banky, a. s., zákaznicke karty od rôznych obchodov, potom modrú textilnú tašku obsahujúcu písomnosti z Poštovej banky, a. s., o zrušení účtu, list a tiež malú igelitovú tašku obsahujúcu dáždňik, v dôsledku čoho Ing. I. C. X. (nar. XXXX) spadla na zem a udrela si hánky oboch rúk, čím spôsobil V. I. C. X. (nar. XXXX) škodu vo výške 150 eur,

príčom blokom na pokutu nezaplatenú na mieste č. A 2200546330, vydaným Okresným riaditeľstvom PZ v Galante, Obvodné oddelenie PZ Galanta zo dňa 09.10.2021, právoplatným dňa 09.10.2021, bol postihnutý pokutou vo výške 30 eur za priestupok proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a hoci trestným rozkazom Okresného súdu Levice pod sp. zn. 4T/45/2021 zo dňa 14.05.2021, právoplatným dňa 31.08.2021, bol odsúdený pre prečin krádeže formou spolupáchatelstva podľa § 20 k § 212 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a trestným rozkazom Okresného súdu Galanta pod sp. zn. 0T/15/2022 zo dňa 21.01.2022, právoplatným dňa 21.01.2022, bol odsúdený pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona.

Za to mu bol podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 4, § 37 písm. h), písm. m), § 39 ods. 4 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 49 ods. 2 Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, pre výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podali ihneď po vyhlásení odvolanie prokurátor a obžalovaný, a to do výroku o treste. Prokurátor podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 08.08.2022 vzal odvolanie späť. Obžalovaný podané odvolanie do rozhodnutia odvolacieho súdu písomne neodôvodnil.

Odvolací súd nezistil žiadne také vady napadnutého rozsudku alebo predchádzajúceho konania, ktoré by odôvodňovali zrušenie rozsudku na neverejnom zasadnutí, a preto nariadil verejné zasadnutie.

Obžalovaný U. Q. bol o verejnom zasadnutí upovedomený fikciou doručenia podľa § 66 ods. 3 Trestného poriadku, kedy bol zároveň upozornený na možnosť vykonania verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti. Na verejné zasadnutie sa nedostavil, v čase termínu verejného zasadnutia sa nenachádzal vo väzbe ani vo výkone trestu odňatia slobody, a preto nič nebránilo vykonaniu verejného zasadnutia v neprítomnosti obžalovaného podľa § 293 ods. 5 Trestného poriadku.

Zástupkyňa krajskej prokuratúry považovala výrok o treste napadnutého rozsudku za správny a zákonný, preto navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odvolací súd napadnutý rozsudok zruší aj ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, veta prvá, odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací primárne konštatoval, že odvolanie je prípustné, bolo podané v zákonnej lehote oprávnenou osobou a spĺňa všetky zákonné náležitosti, preto odvolací súd konštatuje absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností.

Odvolačný súd z pripojeného spisového materiálu zistil, že prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava I podal dňa 20.05.2022 obžalobu na U. Q. pre zločin krádeže podľa §212 ods. 1 písm. d), písm. g), ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. f), Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v úvodnej časti tohto rozsudku.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 05.08.2022 obžalovaný U. Q. učinil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinný, a následne kladne odpovedal na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g), písm. h) Trestného poriadku. Súd prvého stupňa podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku vyhlásenie obžalovaného o vine prijal s tým, že dokazovanie v rozsahu priznania nevykonával, vykonával len dokazovanie vo vzťahu k výroku o treste.

Okresný súd na základe vyhlásenia o vine uznal obžalovaného vinným zo spáchania zločinu krádeže podľa §212 ods. 1 písm. d), písm. g), ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. f), Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona spáchaného v jednočinnom súbehu s prečinom neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v obžalobe. K uznaniu viny na skutkovom a právnom základe podľa obžaloby došlo po vyhlásení viny a postupe podľa § 257 Trestného poriadku, preto výrok o vine nemôže byť predmetom revízie odvolacím súdom, a táto časť rozsudku nemohla byť a ani nebola odvolaním napadnutá.

Z listinných dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní vyplýva, že obžalovaný má 9 záznamov v registri trestov, prevažne pre majetkovú trestnú činnosť. V minulosti mu boli ukladané podmienkové tresty odňatia slobody (v jednom prípade došlo k nariadeniu nepodmienečného trestu odňatia slobody) a v dvoch prípadoch nepodmienečné tresty odňatia slobody. Naposledy bol na území Slovenskej republiky uznaný vinným trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. 0T/15/2022 z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, ktorý nastúpil dňa 10.03.2022. Posledné odsúdenie je Okresným súdom Brno sp. zn. 88T/26/2022 zo dňa 16.02.2022 pre trestný čin krádeže.

Odvolačný súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že konanie predchádzajúce napadnutému výroku rozsudku netrpí žiadnymi závažnými procesnými vadami, ktoré by mali za následok porušenie práva na obhajobu alebo nezákonnosť vykonaných dôkazov v zmysle dovolacích dôvodov. Súd prvého stupňa vykonával na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné na rozhodnutie tak, ako to predpokladá ustanovenie § 2 ods. 10 Trestného poriadku.

Odvolačný súd zisťoval podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona pomer a závažnosť príťažujúcich a poľahčujúcich okolností u obžalovaného a zistil, že okresný súd pochybil, keď nepriznal obžalovanému poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona. Uvedené bolo dôvodom pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, hoci takáto námietka nebola predmetom odvolania. Jedná sa však o nesprávnu aplikáciu Trestného zákona, a teda možný dovolací dôvod. Odvolací súd súhlasí s tým, že vzhľadom na opakované odsúdenia za prečin krádeže možno mať určité pochybnosti o skutočnej úprimnosti prejavu ľútosti obžalovaného Q., nemožno však prehliadnuť, že obžalovaný priznanie a ľútosť niekoľkokrát pred orgánmi činnými v trestnom konaní i pred súdom verbalizoval, pričom len on sám dokáže posúdiť, či tak činil, aby si zlepšil postavenie v trestnom konaní, alebo jeho ľútosť pramenila zo skutočnej sebareflexie. Odvolací súd vyhodnotil tieto okolnosti podľa zásad pre hodnotenie dôkazov platných v trestnom práve v prospech obžalovaného a túto poľahčujúcu okolnosť obžalovanému priznal. Pokiaľ ide o príťažujúce okolnosti, odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa zistil u obžalovaného dve príťažujúce okolnosti, a to okolnosť spáchania viacerých trestných činov podľa § 37 písm. h) Trestného zákona a predchádzajúce odsúdenia podľa § 37 písm. m) Trestného zákona. Nakoľko predchádzajúce odsúdenia sa týkali rovnakej trestnej činnosti ako je v súčasnosti prejednávaná trestná činnosť, nebol daný žiaden dôvod na neprehliadnutie na predchádzajúce odsúdenia v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona. Toto ustanovenie neumožňuje

súdom svojvôľu pri neprihliadnutí na predchádzajúce odsúdenia, ako sa mylne domnieva obžalovaný, ale možnosť neprihliadať na odsúdenia odvodzuje od ich povahy. Povaha predchádzajúcich odsúdení obžalovaného je taká, že kopíruje povahu v súčasnosti prejednávaného trestného činu, a teda niet zákonného dôvodu pre opomenutie uvedenej príťažujúcej okolnosti.

Keďže obžalovaný spáchal zločin krádeže podľa §212 ods. 1 písm. d), písm. g), ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. f), Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona, t.j. dopustil sa viacerých trestných činov, bolo potrebné uložiť mu podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest podľa prísnejšieho zákonného ustanovenia zbiehajúcej sa trestnej činnosti. Týmto je ustanovenie § 212 ods. 3 Trestného zákona, ktorého trestná sadzba je 3 roky až 10 rokov. U obžalovaného nastala prevaha počtu príťažujúcich okolností nad počtom poľahčujúcich okolností v pomere 2:1, a preto odvolací súd podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona zvýšil spodnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu z rozdielu hornej a dolnej hranice. Uvedeným mechanizmom ustálil trestnú sadzbu obžalovaného na 5 rokov a 4 mesiace až 10 rokov.

Pri úvahách o druhu a výmery trestu prihliadal odvolací súd predovšetkým na spôsob spáchania činu a na predchádzajúce početné odsúdenia, a to aj k nepodmienečným trestom odňatia slobody za majetkovú trestnú činnosť. Ak sa obžalovaný dopustil špeciálnej recidívy po výkone dvoch nepodmienečných trestov odňatia slobody a iba 5 dní potom, ako bol súdom v Českej republike odsúdený za rovnaký trestný čin, sú možnosti jeho nápravy menej priaznivé, a teda je potrebné zdôrazniť ochrannú funkciu trestu vo vzťahu k ostatným členom spoločnosti a tiež morálny aspekt trestu. V neprospech obžalovaného treba vyhodnotiť aj skutočnosť, že sa dopustil skutku voči poškodenej, ktorá mala 90 rokov, pričom spadla na zem a udeľala sa. Preto prihliadajúc na spôsob spáchania trestného činu, reálny vznik škody a zisťovaný motív obžalovaného, ktorý je špeciálnym recidivistom, odvolací súd dospel k záveru, že na splnenie preventívneho, výchovného i morálneho účelu trestu bolo potrebné ukladať obžalovanému trest na spodnej hranici upravenej trestnej sadzby. Pre nedostatok odvolania prokurátora však nebolo možné pred odvolacím súdom tento sprísňovať, pretože odvolanie podal len obžalovaný (zákaz reformationis in peius). Z uvedeného dôvodu odvolací súd za použitia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, tak ako to učinil súd prvého stupňa. Z výroku však vypustil ustanovenie § 49 ods. 2 Trestného zákona použitý súdom prvého stupňa, ktoré bolo nadbytočné, nakoľko toto ustanovenie upravuje podmienky na povolenie podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody a zároveň aj určité obmedzenia takéhoto postupu.

Výrok napadnutého rozsudku o zaradení obžalovaného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia bol v súlade so zákonom, nakoľko obžalovaný nebol v posledných desiatich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin, a preto ho odvolací súd v nezmenenej podobe prevzal do svojho rozsudku.

Vzhľadom na vyššie podrobne uvedené skutočnosti a chyby odvolací súd podľa § 321 ods.1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Len marginálne odvolací súd záverom uvádza, že neuniklo jeho pozornosti, že obžalovaný bol prepustený z výkonu trestu odňatia slobody dňa 08.09.2022, a preto momentom prepustenia obžalovaného z výkonu trestu odňatia slobody malo byť zrušené ustanovenie obhajcu, k čomu došlo až dňa 07.10.2022. I napriek tomu nebol rozsudok doručovaný obhajcovi. Nakoľko však faktický dôvod povinnej obhajoby u obžalovaného zanikol prepustením z výkonu trestu odňatia slobody, t. j. dňom 08.09.2022, nedoručením rozsudku obhajcovi nedošlo k porušeniu práva obžalovaného na obhajobu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.